

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Michala Holuba a JUDr. Blanky Chlostové ve věci

žalobkyně: **Mgr. Andrea B.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátkou JUDr. Jaroslavou Šafránkovou
sídlem Praha 2, Lublaňská 24

proti
žalovanému : **Zdeněk B.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátkou JUDr. Janou Švestkovou
sídlem Praha 5, Nad Zlíchovem 9

o výživné manželky

o odvolání žalobkyně do rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 16. srpna 2018,
č. j. 29 C 43/2014 - 538

takto :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. o výživném **mění** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni výživné za dobu od 18. 6. 2014 do 29. 6. 2018 ve výši **1 452 000 Kč** do tří měsíců od právní moci rozsudku, jinak se **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

Odůvodnění :

1. V záhlaví uvedeným rozsudkem soud I. stupně ve výroku I. zamítl žalobu o určení výživného manželky od 18. 6. 2014 do 29. 6. 2018 ve výši 75 000 Kč měsíčně a ve výroku II. uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 133 342 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalovaného.
2. Rozhodl tak o žalobě ze dne 18. 6. 2014, kterou se žalobkyně domáhala určení výživného manželky ve výši 75 000 Kč měsíčně od data podání žaloby s tím, že jsou se žalovaným manželé, avšak od června 2013, kdy se žalovaný od žalobkyně odstěhoval, nevedou společnou domácnost. Z manželství se narodily tři děti, v roce xxx syn A., v roce xxx dcera J. a v roce xxx syn A. Žalobkyně se věnovala péči o děti, když žalovaný si nepřál, aby pracovala. Žalovaný má tři prosperující obchodní společnosti, pronajímá si byt na Malé Straně, jezdí na nákladné zahraniční dovolené. Přestože firmy jsou ve společném jmění manželů, veškeré výnosy si ponechává pro sebe pouze žalovaný. V době podání návrhu platil žalovaný žalobkyni výživné na všechny děti dohromady 22 000 Kč měsíčně, dále za společný rodinný dům, ve kterém žije žalobkyně s dětmi, platil hypotéku. Žalobkyně byla zaměstnána ve společnosti xxx do listopadu 2013 s platem kolem 15 000 Kč čistého měsíčně. V době podání návrhu byla zaměstnána u občanského sdružení xxx s čistým měsíčním příjmem 9 500 Kč. Vzhledem k dlouhodobé péči o děti a nulové právní praxi nemůže již uplatnit na trhu práce právnícké vzdělání, přičemž je to jediné dosažené vzdělání, které má, a tento fakt ji tedy při zajišťování vlastního příjmu velmi limituje.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že v červnu 2013 jej žalobkyně vyzvala, aby opustil společný dům. Pokud žili účastníci ve společné domácnosti, žalovaný uhrazoval veškeré potřeby dětí i žalobkyně, po ukončení společné domácnosti žalovaný již žalobkyni přímo na její výživu finančně nepřispíval, protože podle jeho názoru je žalobkyně schopna se sama žít, navíc udržuje známost s jiným mužem a za této situace požadavek na stanovení výživného manželky je v rozporu s dobrými mravy. Žalovaný zajišťuje všem třem dětem nadstandardní životní úroveň, financuje jim studia v zahraničí i nákladné zahraniční cesty. Dále žalovaný financuje žalobkyni i dětem bydlení (platí hypotéku na dům a veškerý provoz domu), platí úvěr na osobní automobil Škoda Octavia Combi, který užívá žalobkyně a hradí i veškeré náklady spojené s provozem tohoto vozidla, kromě pohonných hmot. Žalobkyně má k dispozici částku 400 000 Kč, kterou si převedla na svůj účet z firemních účtů společnosti xxx. Nespatřuje žádný rozdíl mezi jeho životní úrovní a životní úrovní žalobkyně. Žalobkyně ani netvrdí, v čem konkrétně tento rozdíl v životních úrovních účastníků má spočívat.
4. Soud I. stupně vyšel ze zjištěného skutkového stavu, že rozsudkem Okresního soudu pro Prahu-západ ze dne 17. 5. 2018, č. j. 18 C 474/2014 – 39, který nabyl právní moci 29. 6. 2018, bylo rozvedeno manželství žalobkyně a žalovaného a příčinou rozvratu byla shledána odlišnost povah, zájmů a odlišnost v nahlížení na fungování rodiny. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2017, č. j. 24 Co 214/2017 - 858, bylo rozhodnuto o úpravě poměrů nezletilé J. a nezletilého A. pro dobu před a po rozvodu manželství rodičů a že žalovanému byla uložena povinnost platit na výživu A. částku 23 000 Kč měsíčně a na výživu nezletilé J. částku 25 000 Kč měsíčně ode dne 1. 9. 2013 a ode dne 1. 9. 2016 na výživu A. částku 25 000 Kč měsíčně a na výživu nezletilé J. částku 27 000 Kč měsíčně a od právní moci výroku o rozvodu manželství pak bylo stanoveno výživné ve stejné výši. U zletilého A. stanovil pravomocně soud I. stupně částku 20 000 Kč měsíčně. Soud vycházel z čistého příjmu žalovaného ve výši minimálně 170 000 Kč měsíčně.
5. Žalovaný A. B., zletilému synovi účastníků, od dosažení zletilosti poukazuje na jeho účet částku 9 000 Kč měsíčně a na spořicí účet částku 3 000 Kč měsíčně, část výživného ve výši 4 000 Kč je nadále poukazována k rukám žalobkyně.

6. Žalobkyně pracuje ode dne 1. 11. 2013 u xxx na 4 hodiny denně s dohodnutou měsíční mzdou ve výši 10 500 Kč. Je vysokoškolsky vzdělaná v oboru právo, po dobu manželství se oboru nevěnovala, neboť pečovala o děti, domácnost a manžela. Žalobkyně si převedla z firemního účtu společnosti xxx částku 400 000 Kč na svůj účet. Z této finanční rezervy hradila rozdíly mezi náklady na bydlení a dále potřeby dětí. Žalobkyně užívá firemní auto Škoda Octavia, pohonné hmoty si od června 2014 hradí sama. V roce 2014 žalobkyně vykázala u spolku xxx základ daně 262 230 Kč, průměrná čistá měsíční mzda v tomto roce činila 13 300 Kč. Za rok 2017 od spolku xxx vykázala žalobkyně příjmy 144 996 Kč, u xxx xxx xxx 16 500 Kč a u společnosti xxx xxx 26 500 Kč a v roce 2017 vykázala žalobkyně základ daně 237 295 Kč. U GE Money Bank, a.s. má žalobkyně dva účty, ke dni 17. 12. 2014 na běžném účtu měla zůstatek 97 032,81 Kč a na účtu vkladovém 455 045,43 Kč.
7. Žalovaný v posledním společném bydlišti manželů nežije od července 2013. Na výživu žalobkyně žalovaný od podání žaloby nepřispěl žádnou finanční částkou. Ve společném rodinném domě v xxx žije žalobkyně s dětmi, dům je zatížen hypotékou, měsíční splátka hypotéky je přibližně 35 000 Kč měsíčně, tuto částku hradí žalovaný. Dále žalovaný hradí zálohy na elektrinu v domě v xxx ve výši 5 755 Kč měsíčně. Také platil žalovaný internet v domě v xxx, od roku 2017 internet platí již žalobkyně. Žalovaný hradil 4 mobilní telefony, které užívaly děti a žalobkyně. Žalobkyně platí pojištění nemovitosti, ostrahu objektu, vodné a stočné, daň z nemovitosti a svoz odpadu. Od opuštění společné domácnosti posílal žalovaný žalobkyni částku 27 000 Kč měsíčně, která měla představovat výživné pro všechny tři děti. Od ledna 2014 platil již pouze 22 000 Kč měsíčně. Žalobkyně je absolventkou Právnické fakulty xxx xxx, kterou ukončila v roce xxx. Do dne 31. 10. 2013 byla zaměstnána ve společnosti xxx a pracovní poměr skončil dohodou a žalobkyni bylo vyplaceno odstupné kolem 83 000 Kč. Žalobkyně je zaměstnána na zkrácený úvazek u občanského sdružení xxx. Žalovaný má středoškolské vzdělání, absolvoval Střední průmyslovou školu stavební, obor vodní stavby a vodní hospodářství a v tomto oboru také podniká. Má příjem ze svých obchodních společností, jiné příjmy nemá. Žije v pronajatém mezonetovém bytě o velikosti 3 + 1 v xxx, xxx, za sjednané nájemné do skončení rekonstrukčních prací ve výši 32 000 Kč měsíčně, po skončení rekonstrukce 34 000 Kč měsíčně a zúčtovatelné zálohy na služby spojené s užíváním společných prostor domu ve výši 4 300 Kč měsíčně, když je hradí společnost xxx. V roce 2014 byla hodnota čistého obchodního jmění všech společností evidovaných na jméno žalovaného a patřících do SJM účastníků 10 495 000 Kč, vykázaný účetní zisk v roce 2014 činil 222 000 Kč a vykázaný čistý příjem žalovaného za rok 2014 činil 473 872 Kč. Na LV číslo xxx, xxx, xxx a xxx je v katastrálním území xxx Zdeněk B. uveden jako vlastník jiných nebytových prostor, spoluvlastník pozemků a žalovaný i žalobkyně jsou uvedeni jako spoluvlastníci domu číslo xxx v xxx včetně přilehlých pozemků. Tyto nemovité věci jsou evidovány jako společné jmění manželů. Příjem z pronájmu ve výši 200 000 Kč ročně si nechává žalovaný.
8. Po právní stránce soud I. stupně věc posoudil podle ust. § 697 odst. 1 a 2 ve spojení s ust. § 910- § 922 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, dále jen „o. z.“ Uzavřel, že se dopodrobna nezabýval majetkem ve společném jmění manželů, neboť tento majetek bude vypořádán v rámci dohody, případně rozsudkem soudu. Při posuzování otázky výživného mezi manžely se tedy zabýval výhradně porovnáním životní úrovně manželů. Manželka bydlí ve velkém luxusním domě, na jehož provoz přispívá minimálně, z velké části jsou náklady na bydlení hrazeny žalovaným. Žalovaný bydlí ve firemním bytě, se kterým nemá žádné náklady, nicméně přestěhováním z vlastního domu do pronajatého bytu nesporně jeho životní úroveň poklesla. Oba manželé jezdí firemními auty, náklady na pronájem vozu žalobkyně hradí žalovaný, žalobkyně si hradí pohonné hmoty a drobné opravy. Není rozhodné, zda automobily jsou firemní či ve vlastnictví účastníků, rozhodné je, že dispozicí s těmito automobily se zvyšuje životní úroveň obou účastníků, a to na obou stranách přibližně stejným způsobem. Žalovaný jezdí na zahraniční dovolené, ovšem na zahraniční dovolené jezdí i žalobkyně. V řízení bylo

prokázáno, že většina zahraničních cest žalovaného je pracovních, jedná se tedy o náklady firmy. Soukromé dovolené si platí žalovaný sám, žalobkyně své soukromé dovolené platila původně z eur, které zůstaly v domě po odchodu žalovaného, později si je financovala sama, popřípadě s příspěvím žalovaného či rodičů. Je logické, že pokud manželé nežijí ve společné domácnosti, jen velmi těžko lze mezi jejich životními standardy klást rovnítko. Soud I. stupně vycházel z předpokladu, že životní úroveň obou manželů musí být shodná alespoň přibližně. Je nesporné, že úroveň bydlení obou účastníků je velmi dobrá, na straně žalobkyně je poněkud vyšší, neboť bydlení ve velkém domě se zahradou skýtá nesporně větší životní standard než bydlení ve firemním bytě. Pokud jde o používaná firemní vozidla, zde je také životní standard účastníků přibližně stejný. Na zahraniční dovolené jezdí oba účastníci. Soud tedy neshledal žádný podstatný rozdíl mezi životní úrovní žalobkyně a žalovaného, který by odůvodnil přiznání výživného. Za situace přibližně shodné životní úrovně obou účastníků tedy žalobu na určení výživného manželky zamítl.

9. Výrok o nákladech řízení soud I. stupně odůvodnil ust. § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o. s. ř.“, a přiznal náklady řízení plně úspěšnému žalovanému.
10. Proti tomuto rozhodnutí podala včasné žalobkyně, které odůvodnila tak, že závěru soudu I. stupně neodpovídají výsledky dokazování. Pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku svědčí především ta skutečnost, že se soud nevypořádal s vyjádřeními, které v rámci řízení provedla, a odůvodnění rozsudku nerespektuje ust. § 157 o. s. ř. Převážná část příjmu je činěna žalovaným na jeho účty v hotovosti a jenom v hrubé podobě vydaje bez výdajů na provoz auta, na bydlení, hospodyně, na ošacení, na letenky a podobně tak, jak je činil v roce 2014 podle výpisů z účtů, pak vynaložil částku 1,603.987,71 Kč a v této částce v žádném případě nejsou zahrnuty náklady spojené s přepravou, tedy letenky do zahraničí ani ubytování s výjimkou jediného účtu za hotel. Pokud se týká hotelu, ve kterém žalovaný byl ubytován v červnu 2014 v Benátkách, jedná se o jeden z nejdražších butikových hotelů v Benátkách. Z výpisu z účtu č. xxx na měnu EUR vyplývá, že žalovaný za období 11 měsíců roku 2014 vynaložil na některé náklady spojené s jeho cestováním částku 12 916,91 EUR a v roce 2014 uskutečnil cesty do Benátek v lednu 2014, na Kubu v únoru, do Izraele v březnu, do Florencie v březnu, do Chorvatska v září, do Řecka v říjnu a do Švédska také v říjnu. Z výpisu z účtu č. xxx pak vyplývá, že minimálně 17. 6. 2014 byl žalovaný také v Benátkách a zde jenom za jeden den a to 17. 6. 2014 utratil v hotelu xxx celkem částku 85 117,10 Kč. Z výpisu z účtu č. xxx se dále podává, že žádné běžné platby z tohoto účtu nebyly uskutečňovány. Většinou bylo placeno za benzín, útraty v restauraci, hudbu do mobilního telefonu a také za pobyty v cizině. Z tohoto účtu vyčerpal žalovaný za rok 2014 za 11 měsíců částku 250 000 Kč. Z účtu č. xxx za období od ledna 2014 do prosince 2014 utratil částku 312 166,92 Kč, z čehož poplatky za elektrickou energii v xxx činily 69 060 Kč.
11. Mimo toho ještě z účtu č. xxx platil úvěr a z tohoto účtu bylo vyčerpáno 501 970,18 Kč, když úvěry pokrývají částku ve výši cca 426 000 Kč. Celkem z účtů žalovaného pouze za rok 2014 byla zaplacená částka ve výši 1 425 810,58 Kč a na výlučné potřeby žalovaného použil částku cca 1 000 000 Kč, což je asi 85 000 Kč měsíčně. V tom samém období měla pro potřebu 4 osob, tedy sebe a děti částku 35 300 Kč, ze které hradila náklady na bydlení 7500 Kč a hradila všechny ostatní potřeby její osoby a dětí. Z výpisů z účtů vyplývá, že náklady na dovolené si částečně hradil žalovaný sám a částečně je pravděpodobně uplatnil jako firemní náklady. To však nic nemění na skutečnosti, že životní úroveň žalovaného byla naprosto nesrovnatelně vyšší než životní úroveň žalobkyně. Nelze opomíjet ani to, že veškeré náklady na pohonné hmoty mu platila společnost xxx užíval Volvo, jehož leasingová splátka byla ve výši 33 768 Kč měsíčně, luxusní mezonetový byt 3+1 na Malé Straně užíval na náklady společnosti jako další bonus, když nájemné činilo i se službami měsíčně 38 500 Kč. Je nepochybné, že životní úroveň žalovaného byla daleko vyšší než žalobkyně. Žalobkyně si mohla za žalované období dovolit utratit pouze výživné ve výši 22 000 Kč, její prokazatelné příjmy 9 500 Kč v roce 2014, 2015, 2016, a v roce 2017 částku 19 500 Kč a z úspor ve výši 400 000 Kč částku 295 000 Kč ke konci roku 2017. Více

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

peněz neměla, a proto jich také více utratit nemohla. Od podání žaloby do skončení řízení o výživné pro nezl. děti jsem měla k dispozici částku 1 927 000 Kč na rozdíl od otce, který měl takové příjmy na období kratší jednoho roku. Žalovaný jí po celou dobu řízení a po celou dobu trvání sporu nedal ani korunu z nájemného, které pobíral ve výši 200 000 Kč ročně z nemovitých věcí, které jsou v SJM účastníků. Navrhla, aby odvolací soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání.

12. Žalovaný se k odvolání vyjádřil tak, že žalobkyně si zcela účelově a nesprávně vykládá ustanovení § 697 o. z. Žalobkyně v řízení neprokázala, že by jí vznikl nárok na výživné, když soud I. stupně správně shledal, že není rozdíl mezi životní úrovní žalobkyně a žalovaného. Navrhl potvrzení rozhodnutí soudu I. stupně jako věcně správného.
13. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí soudu I. stupně dle ust. § 212 a § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně je zčásti důvodné.
14. Předně je třeba k odvolací námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvést, že měřítkem toho, zda napadené rozhodnutí soudu prvního stupně je či není přezkoumatelné, nejsou požadavky odvolacího soudu na náležitosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě použít v odvolání proti tomuto rozhodnutí odvolací důvody. Přitom dle platné judikatury, i kdyby rozhodnutí soudu prvního stupně nevyhovovalo všem požadavkům na jeho odůvodnění (což však na souzený případ nedopadá), není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly – podle obsahu odvolání – na újmu uplatnění práv odvolatelky (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněný pod č. 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Podle odvolacího soudu v souzené věci přezkoumávané rozhodnutí zcela splňuje náležitosti stanovené v ust. § 157 odst. 1 a 2 o. s. ř., přičemž samotnou odvolatelkou namítané nedostatky napadeného rozhodnutí jí zjevně nebránily v tom, aby proti němu formulovala odvolání v rozsahu celkem 11 hustě popsaných stran. Skutečnost, že odvolatelka nesouhlasí se závěry rozhodnutí, samozřejmě nečiní přezkoumávané rozhodnutí nepřezkoumatelným.
15. Za nedůvodnou má odvolací soud i námitku žalovaného, že žalobkyně neuvádí, v jaké výši požaduje výživné. Žalobkyně po celé řízení požadovala částku 75 000 Kč měsíčně a ohledně této částky žalobu nikdy nezměnila.
16. K dalším odvolacím námitkám je nutno připomenout, že jak již uvedl odvolací soud v usnesení ze dne 24. 8. 2015, č. j. 12 Co 293/2015, při určování vyživovací povinnosti a její výše je třeba přihlížet k tomu, aby podle ust. § 697 odst. 1 o. z. hmotná a kulturní úroveň obou manželů byla zásadně stejná. Pro výši výživného jsou vedle obecných hledisek směrodatné okolnosti rozvratu manželství a možnosti manželů opatřit si svoje osobní potřeby. Rozhodně nelze dát rovnítko mezi zásadně stejnou úroveň a stejné množství finančních prostředků, kterou mohou manželé spotřebovat. Při hodnocení jejich potřeb je třeba vycházet z rozdílných osobních, kulturních a pracovních potřeb. Je třeba přihlídnout i k tomu, že k získání vyššího příjmu se vynakládají částky na obnovu pracovní síly.
17. Tento bezesporu stále platný závěr však neznamená, že lze tolerovat jakýkoli rozdíl mezi životní úrovní manželů. Podle ust. § 913 odst. 1 a 2 o. z. pro určení rozsahu výživného jsou rozhodné odůvodněné potřeby oprávněné a jeho majetkové poměry, jakož i schopnosti, možnosti a majetkové poměry povinného. Při hodnocení schopností, možností a majetkových poměrů povinného je třeba také zkoumat, zda se povinný nevzdal bez důležitého důvodu výhodnějšího zaměstnání či výdělečné činnosti nebo majetkového prospěchu, popřípadě zda nepodstupuje nepřiměřená majetková rizika. Dále je třeba přihlídnout popřípadě i k péči o rodinnou domácnost. Manželé tak mají vzájemnou vyživovací povinnost v rozsahu, který oběma zajistí uje zásadně stejnou hmotnou a kulturní úroveň. Vyživovací povinnost mezi manžely předchází

vyživovací povinnosti dítěte i rodičů. Pro výši výživného jsou vedle obecných hledisek směřodatné okolnosti rozvratu manželství a možnosti manželů opatřit si svoje osobní potřeby.

18. Soud prvního stupně provedl rozsáhlé dokazování, na jehož základě zjistil spolehlivě skutkový stav. Proto odvolací soud nepovažoval za nutné doplňovat dále dokazování, když navíc v průběhu řízení bylo manželství účastníků rozvedeno a výživné je určováno za dobu určitou v minulosti.
19. Se soudem I. stupně lze také zcela souhlasit, že nelze shledat rozpor požadavku žalobkyně na výživné s dobrými mravy, a to z toho důvodu, že příčinou rozvratu manželství byla shledána odlišnost povah, zájmů a odlišné nahlížení na fungování rodiny. Lze také souhlasit se závěrem soudu I. stupně, že žalobkyně má právnické vzdělání, avšak nemá žádnou praxi v oboru, když na základě dohody účastníků se po mnoho let věnovala péči o děti a rodinnou domácnost. Ostatně sám žalovaný na jednu stranu uváděl, že žalobkyně nemá nárok na výživné a na druhou stranu, že tento nárok je v rozporu s dobrými mravy, což samo o sobě je v logickém rozporu a také z tohoto důvodu činí tuto námitku účelovou.
20. Soud I. stupně nicméně nepostupoval v projednávané věci správně, pokud žalobkyni výživné manželky nepřiznal. Naplnit abstraktní kritérium zásadně stejné životní úrovně je možné jen s přihlédnutím ke zcela konkrétním poměrům manželů. Na rozdíl od ostatních vyživovacích povinností, nevyžaduje se zde stav odkázanosti jednoho z manželů na výživu od druhého; k aktivizaci vyživovací povinnosti povede i skutečnost, že oba manželé jsou sice schopni sami uspokojovat své hmotné a kulturní potřeby (individuálně), avšak v rozdílné míře zakládající disparitaci v jejich životní úrovni.
21. Z prokázaného skutkového stavu přitom vyplývá existence základní podmínky pro přiznání nároku na výživné rozvedené manželky ve smyslu výše citovaných zákonných ustanovení, tedy, že žalovaný má diametrálně vyšší hmotnou a kulturní úroveň než žalobkyně, takže je povinen žalobkyni platit odpovídající výživné.
22. Přitom stejně jako Krajský soud v Praze vycházel i odvolací soud z faktických (nikoli vykazovaných) příjmů žalovaného ve výši minimálně 170 000 Kč měsíčně (korespondujících s jeho běžnými výdaji). Ostatně i sám žalovaný v průběhu řízení uváděl, že je jeho příjem vyšší než vykázáný v daňovém přiznání, jak správně upozorňovala i odvolatelka (viz např. vyjádření žalovaného ze dne 4. 2. 2015).
23. Se soudem I. stupně také nelze souhlasit s tím, že úroveň bydlení žalovaného poklesla, když žalovaný bydlí sám zcela zdarma v luxusním bytě ve výjimečné lokalitě (bráno z hlediska celé ČR) a bezesporu tato výlučná lokalita (dokonce i v rámci celé Evropy) vynahrazuje skutečnost, že neobývá rodinný dům společně s dalšími osobami v obci o počtu 7 000 obyvatel mimo hlavní město.
24. Žalovaný také užívá kvalitativně lepší automobil i jezdí na nákladnější a luxusnější dovolené. Přitom sám po celou dobu nakládal s veškerými užitky ze společného majetku.
25. Mezi příjmy účastníků je i po započtení odůvodněných výdajů obou z nich, jakož i částky, kterou žalobkyně převzala ze společné firmy, markantní rozdíl, kdy je zřejmé, že v takovém případě nemůže být hmotná a kulturní úroveň účastníků zásadně stejná, neboť žalobkyni na rozdíl od žalovaného po úhradě nezbytných výdajů zbývá minimum volných finančních prostředků k zajištění ostatních potřeb. Samozřejmě odvolací soud musel zohlednit i soudem určené výživné žalovanému ke společným dětem, jakož i plnění fakticky v tomto období poskytovaná žalovaným dětem účastníků a větší osobní péči o děti účastníků i rodinnou domácnost žalobkyni i k tomu, že k získání vyššího příjmu žalovaného je zapotřebí vynakládat vyšší částky na obnovu jeho pracovní síly.

26. S přihlédnutím k výše uvedeným závěrům a výše uvedeným zákonným ustanovením je přiměřená částka, kterou by měl žalovaný za žalované období platit žalobkyni na výživné k dosažení zásadně stejné životní úrovně, ve výši 30 000 Kč měsíčně.
27. Proto odvolací soud postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil rozhodnutí ve výroku I. o věci samé a přiznal žalobkyni výživné za dobu od 18. 6. 2014 do 29. 6. 2018 ve výši 30 000 Kč měsíčně, tedy celkem 1 452 000 Kč, ve zbylé části tento výrok jako věcně správný podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil.
28. O lhůtě k plnění pak odvolací soud rozhodl podle ust. § 160 odst. 1 věta za středníkem o. s. ř., když vzhledem k výši částky a příjmům žalovaného považuje za přiměřenou pariční lhůtu delší než obecnou, tedy 3 měsíce (výrok I. rozsudku).
29. O nákladech řízení před soudy obou stupňů rozhodl odvolací soud podle ust. § 224 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s ust. § 142 odst. 2 o. s. ř., když poměr mezi úspěchem a neúspěchem byl prakticky shodný a žalovaný měl úspěch jen v nepatrné části. Navíc se v tomto případě jedná o rodinný spor, který má zjevnou souvislost s dalšími vzájemnými vztahy účastníků. Proto odvolací soud rozhodl o nákladech řízení tak, jak je ve výroku II. uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné (ust. § 238 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

Praha 22. ledna 2019

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu